

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Martiny Kúchlerové, Ph.D. a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobce: **R. N.**
zastoupen advokátkou Mgr. Evou Lachmannovou, LL.M.
sídlem v Praze 9, Slavětínská 1146/39

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2021, č. j. KUKHK-22484/UP/2021-2 (JH),

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové dne 20. 10. 2021 domáhal zrušení výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové, odboru stavebního, ze dne 12. 5. 2021, č. j. MMHK/084550/2021 ST2/Vap, sp. zn. SZ

MMHK/033994/2020 ST2/Vap. Vedle rozhodnutí žalovaného se žalobce domáhal rovněž zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla podle § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a podle § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuta žádost žalobce o vydání rozhodnutí o dělení pozemku parcelní číslo XA (orná půda), podle situace v měřítku 1 : 1000, doplněná dne 30. 4. 2021 (dále jen „Územní rozhodnutí“ či „Předmětné územní rozhodnutí“).
3. Hlavním důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání Územního rozhodnutí byla skutečnost, že záměr žalobce nesplňoval požadavky stanovené v § 90 odst. 1 písm. a) stavebního zákona a § 20 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce napadal rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, zejména pak rozhodnutí žalovaného celkem třemi žalobními body.
5. **Prvním žalobním bodem žalobce napadal nezákonnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů pro restriktivní výklad díkce § 20 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., konkrétně podmínky přístupu k veřejné pozemní komunikaci.**
6. Žalobce uvedl, že podle názoru žalovaného (a stejně tak i správního orgánu prvního stupně) lze uvedenému ustanovení učinit zadost výlučně za předpokladu, že bude každý z nově vniklých pozemků již v době vydání rozhodnutí o dělení bezprostředně napojen na veřejnou pozemní komunikaci. Dle správních orgánů není akceptovatelné zajištění napojení prostřednictvím věcného břemene ani zřízení veřejně přístupné účelové komunikace, byť by těmito postupy na straně žalobce bylo rozhodnutí o dělení pozemku podmíněno.
7. Uvedené ustanovení *podzákoného* právního předpisu dle názoru žalobce představuje omezení základního práva vlastnit majetek. Při jeho interpretaci je tedy třeba postupovat podle čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, dle něž *„[p]ři používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu“*. V této souvislosti žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 5/01.
8. Interpretace uvedeného ustanovení a jeho aplikace v praxi tak musí být přiměřená sledovanému cíli. Tím je zajištění, že nebudou v území vznikat nové pozemky, které nebudou pro jeho vlastníky či uživatele dopravně přístupné. Tohoto účelu lze bezpečně dosáhnout jak zřízením veřejně přístupné účelové komunikace, tak prostřednictvím příslušných věcných práv. Po žalobci nicméně nelze rozumně žádat, aby již ve fázi podání žádosti fakticky zřídil novou účelovou komunikaci za situace, kdy mu dělení pozemku ještě nebylo povoleno. Žalobce by v takovém případě musel vynaložit úsilí a finanční prostředky k částečné realizaci záměru, který by však následně mohl být znemožněn, pokud jeho žádost byla zamítnuta. V soukromoprávní rovině potom platí, že jelikož by v nynějším případě cesta zpřístupňující všechny nově vzniklé pozemky měla vést pouze přes pozemek ve vlastnictví žalobce, je z povahy věci vyloučeno, aby žalobce její zřízení smluvně zajistil (žalobce nemůže uzavřít smlouvu sám se sebou).

9. Proto žalobce navrhoval, aby jedno z jím navrhovaných řešení bylo včleněno do Územního rozhodnutí jako podmínka povolení dělení pozemku. I toto řešení však správní orgány svévolně odmítly. Tím bezpochyby došlo k porušení čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.
10. Druhý žalobní bod úzce souvisí s prvním žalobním bodem. **Druhým žalobním bodem žalobce napadal skutečnost, že správní orgány (zejména tedy správní orgán prvního stupně) nezahrnuly do svého rozhodnutí podmínku ve smyslu § 82 odst. 1 stavebního zákona, která by zaručovala splnění požadavků plynoucích z § 20 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb.**
11. Správní orgány mohly a měly žádosti žalobce vyhovět a to tím způsobem, že by do výrokové části rozhodnutí o vydání územního rozhodnutí o dělení pozemků ve smyslu žádosti žalobce zahrnuly podmínku zřízení účelové komunikace ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Tato by pak zajišťovala naplnění požadavku § 20 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. pro plánované nově vzniklé pozemky. Takový postup by byl pro žalobce racionální a zejména ekonomicky logický.
12. Žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí zaujal názor, že „*podmínky rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků jsou soustředěny zejména na požadavky dotčených orgánů*“. Nic takového ovšem nevyplývá z textu ustanovení § 82 odst. 1 stavebního zákona, které stanoví: „*Rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků stanoví podmínky pro nové rozdělení nebo scelení pozemků.*“ Přesvědčivý v tomto ohledu není ani odkaz žalovaného na § 12 odst. 2 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, dle něž územní rozhodnutí o dělení pozemku „*dále podle potřeby obsahuje podmínky uvedené v závazné části závazného stanoviska dotčeného orgánu, popřípadě výsledek vyplývající z řešení rozporů*“. Tento odstavec navazuje na první odstavec téhož paragrafu, který jasně uvádí, že se zde stanoví, co musí územní rozhodnutí *zejména* obsahovat.
13. Výčet obsahu rozhodnutí uvedený v podzákoném právním předpise, který je nadto výslovně stanoven jako demonstrativní, nemůže být vykládán tak, že omezuje zákonem zakotvenou pravomoc správního orgánu navázat rozhodnutí na podmínky. Výklad žalovaného, dle něž by podmínky rozhodnutí mohly vyvěrat výlučně z požadavků dotčených orgánů, a nikoliv z požadavků stavebního úřadu samotného, nesleduje žádný smysluplný účel, a je třeba jej tudíž odmítnout. Dle názoru žalobce se jedná pouze o další projev *a priori* nevstřícného přístupu správních orgánů k jeho záměru.
14. Žalobce tedy uzavřel, že územní rozhodnutí o dělení pozemku mohlo a mělo být vydáno se stanovením podmínky, že žalobce zřídí veřejně přístupnou účelovou komunikaci, která zajistí všem nově vzniklým pozemkům přístup k místní komunikaci v ulici K Borku. Odmítl-li žalovaný na toto řešení přistoupit, postupoval nezákonně.
15. **Třetím žalobním bodem žalobce namítal – v duchu již výše uvedeného – že přístup k veřejně přístupné komunikaci lze zajistit zřízením soukromoprávního věcného břemene.**
16. Žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí dále uvedl, že je připraven požadavek napojení na veřejnou komunikaci splnit též zřízením odpovídajícího věcného břemene (služebnosti chůze a jízdy) s nově vzniklým středovým pozemkem parc. č. XA

jako pozemkem služebným a všemi ostatními nově vzniklými pozemky jako pozemky panujícími. Tím by bylo zajištěno, že po případném převedení pozemků na jiné vlastníky se žádný z nich neocitne v situaci, kdy by byl jeho pozemek z veřejné komunikace nepřístupný.

17. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 166/2016 - 38, v jehož bodu 22 se uvádí, že napojení na veřejně přístupnou komunikaci musí být bezprostřední a trvalé, nepostačuje tedy toto zajistit prostřednictvím věcného břemene. Žalobce se však s těmito závěry Nejvyššího správního soudu neztotožňuje a požaduje, aby byly překonány.
18. Dále žalobce zdůraznil, že závěr výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu je v přímém rozporu s dlouhodobě ustálenou správní praxí Ministerstva pro místní rozvoj jako ústředního správního úřadu, do jehož kompetence oblast územního plánování spadá. K tomu žalobce předkládá jako důkaz stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj, odboru stavebního řádu, ze dne 18. 5. 2009, č. j. 64/09 - 82, 3046/09 - 82, které bylo adresováno Krajskému úřadu Karlovarského kraje. Toto stanovisko je veřejně dostupné na internetových stránkách Karlovarského kraje. V uvedeném stanovisku se uvádí: „*K problematice věcných břemen jako řešení přístupu na nové pozemky uvádíme, že toto řešení je nutno pokládat za jednu z možností, jak zajistit dopravní napojení pozemku.*“
19. Žalobci není známo, že by tato praxe působila jakékoliv problémy v tom smyslu, že by věcná břemena byla rušena, a v důsledku toho masivně vznikaly nepřístupné pozemky. Výše uvedený restriktivní výklad zvolený Nejvyšším správním soudem tedy nereaguje na žádnou skutečnou společenskou potřebu, a je třeba jej odmítnout jako nesledující legitimní účel. Krajský soud by se tudíž měl od rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 166/2016 - 38 odchýlit. Žalobce připomíná, že judikatura Nejvyššího správního soudu takovýto postup krajských soudů v odůvodněných případech podporuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2011, č. j. 1 As 6/2011 - 347, č. 2368/2011 Sb. NSS, bod 42).

III. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil ve svém podání doručeném soudu dne 3. 12. 2021, ve kterém uvedl, že s žalobou nesouhlasí a navrhl její zamítnutí v celém rozsahu pro její nedůvodnost.
21. Odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí. Dále doplnil, že žalobce žalovanému, respektive správním orgánům obou stupňů, vyčítá, že § 20 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. vykládaly mimořádně restriktivně. Žalovaný v této souvislosti odkázal na dikci § 26 uvedené vyhlášky, která umožňuje udělit výjimku z obecných požadavků na využívání území, mimo jiné i z § 20 odst. 3 vyhlášky, a udělení takovýchto výjimek slouží k omezení tvrdosti některých jejích ustanovení. Žalovanému však není známo, že by žalobce o udělení uváděné výjimky požádal.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

22. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního

stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body.

23. Krajský soud nejprve obecně uvádí, že územní rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků představuje další druh územního rozhodování; nedochází při něm k umístění nového záměru do území (ať již ve formě stavby či terénní úpravy, nebo změny v užívání území či stavby v tomto území se nacházející), ale ke vzniku nového pozemku a úpravě s tím souvisejících otázek v podobě vymezení podmínek pro dané dělení nebo scelování. Při vymezení nového pozemku musí být zohledněny požadavky plynoucí z územně plánovací dokumentace a příslušných právních předpisů.
24. V územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky a) tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, b) na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem, c) zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů.
25. Stavební úřad má tedy před vydáním rozhodnutí v územním řízení mj. zkoumat soulad záměru žadatele (v daném případě dělení pozemku) s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů. Procedura dělení pozemků je podrobněji upravena v prováděcích vyhláškách ke stavebnímu zákonu (č. 501/2006 Sb. a č. 503/2006 Sb.). Vyhláška č. 501/2006 Sb. stanoví obecné požadavky na využívání území při vymezování pozemků. Podle § 1 odst. 2 uvedené vyhlášky se při vymezování pozemků postupuje dle části třetí a čtvrté této vyhlášky (§ 20 a násl. citované vyhlášky). Dle § 20 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se pozemek vždy vymezuje tak, aby „*svými vlastnostmi, zejména velikostí, polohou, plošným a prostorovým uspořádáním, umožňoval využití pro navrhovaný účel a byl dopravně napojen na veřejně přístupnou pozemní komunikaci.*“
26. Vyhláška č. 503/2006 Sb. pak upravuje náležitosti žádosti o vydání rozhodnutí o dělení pozemků. Podle § 6 uvedené vyhlášky se žádost o vydání rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků podává na formuláři, jehož obsahové náležitosti jsou stanoveny v příloze č. 4 k této vyhlášce. K žádosti o vydání rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků žadatel připojí přílohy uvedené v části B formuláře žádosti o vydání rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků. Mj. má žadatel popsat navrhované dělení s uvedením výměr nově vznikajících pozemků a uvést důvody pro dělení pozemku. K žádosti má být mj. přiložena celková situace v měřítku katastrální mapy se zakreslením požadovaného dělení s vyznačením přístupu z veřejné komunikace ke všem pozemkům a údaje prokazující soulad dělení s platnou územně plánovací dokumentací. Cílem uvedených ustanovení je umožnit správnímu orgánu mj. posoudit, zda je záměr žadatele v souladu s § 90 stavebního zákona. K tomu viz i § 12 odst. 2 vyhlášky č. 503/2006 Sb., podle níž rozhodnutí o dělení pozemků dále obsahuje podmínky, kterými se zabezpečí soulad s cíli a úkoly územního plánování. Dále je nutno zmínit § 12 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006 Sb., podle níž má rozhodnutí o dělení pozemků obsahovat i určení nových hranic pozemků s vyznačením přístupu z veřejně přístupné pozemní komunikace ke každému pozemku (podle § 12 odst. 3 vyhlášky grafická příloha rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků, ověřená stavebním úřadem, obsahuje celkovou situaci v měřítku katastrální mapy s vyznačením nových hranic pozemků a přístupu z veřejně přístupné pozemní komunikace na každý nově vytvořený pozemek).

27. Jak správně uvedly správní orgány obou stupňů, žádost žalobce uvedeným požadavkům nedostála. Předně je třeba uvést, že v žádosti (a jejích přílohách) nebylo specifikováno zamýšlené napojení pozemků na veřejnou komunikaci, jak to má na mysli § 6 vyhlášky č. 503/2006 Sb. Nutnost napojení na veřejnou komunikaci, respektive zajištění trvalé přístupnosti přitom vyplývá i z § 20 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. (a podpůrně i z § 12 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 503/2006 Sb.). K tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2017, č. j. 1 As 166/2016 - 38, podle něhož: „*Smyslem předmětných ustanovení je zajištění vzniku pouze takových pozemků, které budou trvale přístupné. Vznikne-li pozemek bez možnosti přístupu na něj, není v možnostech jeho vlastníka řádně na něm hospodařit či jinak jej řádně užívat. Tato skutečnost je pak důvodem vzniku nezbytné cesty na takový pozemek, jež v sobě nutně nese i zjevné omezení vlastníka, přes jehož pozemek je tato cesta realizována. Je tudíž ve veřejném zájmu omezit vznik takových pozemků, které by se v budoucnu mohly stát nepřístupnými a bylo by proto nutné zasahovat do vlastnického práva jiných vlastníků. (...) Ani teleologický výklad právních norem nemohl vést k jinému závěru, než že nově vymezovaný pozemek musí být bezprostředně a trvale napojen na veřejně přístupnou pozemní komunikaci.*“
28. Podle Nejvyššího správního soudu je tedy třeba normy o dopravním napojení vykládat jediné tak, že nově vymezovaný pozemek bude bezprostředně a trvale napojen na veřejně přístupnou pozemní komunikaci - je totiž ve veřejném zájmu „*omezit vznik takových pozemků, které by se v budoucnu mohly stát nepřístupnými a bylo by proto nutné zasahovat do vlastnického práva jiných vlastníků.*“ Nejvyšší správní soud zdůraznil, že žádost o vydání územního rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků může být zamítnuta pro rozpor s požadavky § 90 stavebního zákona, jejichž součástí je mj. soulad s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů. Je-li tedy navrhované nové dělení či scelování pozemků v rozporu mj. s citovaným § 20 vyhlášky č. 501/2006 Sb., musí stavební úřad žádost zamítnout (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2017, č. j. 1 As 166/2016-38, obdobně viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2016, č. j. 9 A 42/2013 – 45).
29. K uvedeným závěrům se Nejvyšší správní soud opětovně přiklonil i ve svém rozsudku ze dne 13. 2. 2018, č. j. 7 As 92/2017 – 43. Uvedené závěry jsou dále sdíleny i v odborné literatuře, k tomu viz např. VOMÁČKA, Vojtěch. *Dělení a scelování pozemků v judikatuře správních soudů*. Soudní rozhledy, Praha: C. H. Beck, roč. 2022, č. 1, s. 3 – 8.
30. Výše popisovaná situace, a totiž neexistence bezprostředního a trvalého napojení nově navrhovaných pozemků (které mají vzniknout v důsledku vydání územního rozhodnutí o dělení pozemku), nastala i v nyní projednávané věci a byla důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání Územního rozhodnutí.
31. V daném případě nejde o restriktivní výklad dikce § 20 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., ale o výklad zastávaný opětovně správními soudy. Neobstojí ani argumentace žalobce (uvedená zejména v **prvním žalobním bodě**), že v důsledku výše uvedeného dochází k nepřiměřenému zásahu do jeho ústavně chráněného práva žalobce vlastnit majetek. Ústavní soud se totiž onou otázkou již rovněž zabýval, a to v ústavní stížnosti směřující proti výše uváděnému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2018, č. j. 7 As 92/2017 – 43, kterým byly zopakovány a potvrzeny závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v jeho rozsudku ze dne 29. 9. 2017, č. j. 1 As 166/2016 – 38. Ústavní stížnost byla usnesením Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2018, sp. zn. II. ÚS 1319/18 odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost. Argumentace stěžovatele přitom byla stran zásahu do ústavně

zaručených práv koncipována obdobně jako v nyní projednávané věci pod žalobním bodem č. 1 (k tomu srov. odstavec č. 5 uvedeného usnesení Ústavního soudu).

32. S ohledem na požadavky dikce § 20 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., v návaznosti na dikci § 90 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, a jejich výše interpretovaný výklad správních soudů, neobstojí ani další dva žalobní body žalobce.
33. Jak již uvedl Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 30. 5. 2016, č. j. 9 A 42/2013 – 45, na jehož závěry v tomto směru odkázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 9. 2017, č. j. 1 As 166/2016 – 38, nesplnění podmínky dopravního napojení každého nově vytvořeného pozemku na veřejně přístupnou pozemní komunikaci nemůže být zhojeno budoucím zřízením věcného břemene užívání pozemku zprostředkovávajícího vstup na pozemky další. Požadavek dopravního napojení pozemku nově vytvořeného dělením na veřejně přístupnou pozemní komunikaci, jenž je zakotven v § 20 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., znamená, že nově vytvořený pozemek musí mít bezprostřední napojení na veřejně přístupnou pozemní komunikaci umožňující vstup a vjezd z takové komunikace přímo na nově vytvořený pozemek. To je splněno pouze v případě, že veřejně přístupná pozemní komunikace vede až k hranici daného pozemku, tj. napojuje se na něj, nikoliv tehdy, leží-li mezi pozemní komunikací a daným pozemkem jeden (či více) jiných pozemků, které takovému napojení brání. Napojení nově vytvořených pozemků na veřejně přístupnou pozemní komunikaci musí mít z povahy věci trvalý charakter, čemuž smlouvou zřízené věcné břemeno práva (vstupu/vjezdu) nevyhovuje, neboť takové věcné břemeno může být v budoucnu dohodou mezi povinným a oprávněným zrušeno. Zřízení věcného břemene (v budoucnu) tak neodpovídá požadavkům daným v § 20 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. (**žalobní bod č. 3**).
34. Výše uvedené není zhojitelné ani zakotvením podmínky do výrokové části územního rozhodnutí o dělení pozemku v podobě požadavku (podmínky) zřízení účelové komunikace dle § 2 zákona č. 13/1997 Sb. (**žalobní bod č. 2**).
35. Požadavek bezprostředního a trvalého napojení nově vznikajících pozemků na veřejně přístupnou komunikaci má být doložen již k žádosti (jak plyne z výše uvedeného) a je tedy hodnocen jako jeden z předpokladů pro vyhovění oné žádosti. Není tedy možné splnění požadavku stanoveného zákonem, jehož splnění má být zkoumáno v územním řízení, odsouvat do fáze po vydání rozhodnutí ve věci samé (kladného rozhodnutí) s tím, že tento požadavek bude z titulu podmínky zakotvené ve výrokové části rozhodnutí splněn později. Výše uvedený postup by šel proti smyslu a účelu zkoumání naplnění předpokladů pro vydání územního rozhodnutí, jak je požaduje zákon v návaznosti na prováděcí právní předpisy a na to navazující a výše citovaná judikatura správních soudů.
36. Nadto na danou situaci pamatuje, jak uvedl žalovaný, ale jak zmiňuje i Nejvyšší správní soud ve svém již opakovaně uváděném rozsudku ze dne 29. 9. 2017, č. j. 1 As 166/2016 – 38, institut výjimky. Dikce ustanovení § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb. umožňuje udělit výjimky z obecných požadavků na využívání území, mimo jiné i z § 20 odst. 3 této vyhlášky, tedy i z povinnosti dopravního napojení na veřejně přístupnou pozemní komunikaci. Pro udělení výjimky musí být splněny požadavky § 169 odst. 2 stavebního zákona. Stavebnímu úřadu je dána zákonná možnost v odůvodněných případech rozhodnout o udělení této výjimky.
37. Krajský soud proto nedospěl k důvodnosti tzv. judikatorního obratu, jak je navrhován žalobcem, neboť k tomuto neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů jako

důvodný. Stejně tak krajský soud nedospěl k žádnému argumentačnímu posunu, který by měl výše uvedené vyvracet či měnit.

38. Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani žalobcem namítaná správní praxe ústředního správního úřadu, která má plynout ze stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj, odboru stavebního řádu, ze dne 18. 5. 2009, č. j. 64/09 - 82, 3046/09 - 82, které bylo adresováno Krajskému úřadu Karlovarského kraje a které žalobce přikládal k žalobě. Krajský soud nedospěl k závěru, že by uvedeným stanoviskem bylo zapotřebí provádět důkaz, neboť toto samo o sobě nemůže zvrátit výše uvedené závěry správních soudů. Opakovaně nadto judikatura správních soudů konzistentně uvádí, že nezákonná správní praxe nemůže vyvolávat legitimní očekávání a legalizovat postup či rozhodování contra legem.

V. Závěr a náklady řízení

39. Soud tak neshledal žalobou důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. března 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu